

Mariska

Uit het leven
gegrepen

Mariska Dik-van de Bunt

Schrijver: Mariska Dik-van de Bunt
Coverontwerp: Ingrid Amorison-van de Bunt
© Mariska Dik-van de Bunt

Voorwoord;

Mariska is in 2012 geëmigreerd van Spanje naar Amerika met haar man Hille en kinderen Lian en Yente.

Vanaf de dag dat ze daar zijn gaan wonen heeft ze ons deelgenoot gemaakt van haar belevenissen en indrukken van het nieuwe land. Iedere maand werd er een mail gestuurd met de leukste beschrijvingen uit haar dagelijkse leven.

Hoe vaak heb ik niet tegen Mariska gezegd:

Jij kan zo boeiend schrijven, je moet jouw verhalen eens naar de Libelle sturen! Ik weet zeker dat je een column krijgt! Zo goed vond ik jou mails!

Helaas is Mariska veel te vroeg overleden en daarom heb ik dit boek laten maken.

Om iedereen de gelegenheid te geven om Mariska te herinneren door middel van haar verhalen.

Met enorme liefde heeft ze over haar dochters Lian en Yente geschreven. Hoe blij ze met hen was en vooral zó trots dat ze moeder was van deze twee meisjes.

Mariska kon ook heel boeiend vertellen over Amerika en over de gewoontes en vergelijkingen met Nederland en Spanje.

En natuurlijk als echte Hollander werd het weer ook uitgebreid besproken.

Deze mooie verhalen mogen niet verloren raken! Hoe fijn is het om al haar belevenissen later nog eens na te lezen!

Veel leesplezier!

Ingrid

Hoofdstuk 1.

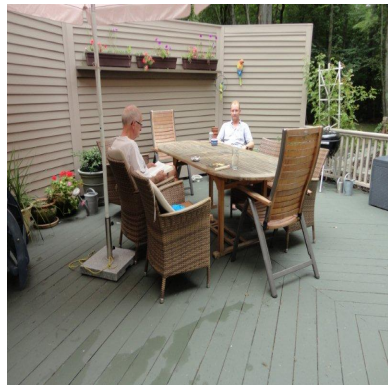
Het Jaar 2012

12-8-2012

Een nieuw begin

Lieve allemaal,

Zo nu eerst even een paar kleine fotootjes (let niet op de rotzooi)
We zijn hier nu 2 weken en tjonge, wat hebben we veel gedaan.
De dozen zijn eigenlijk allemaal uitgepakt, op een paar na. Je weet wel van die dozen die je open maakt en denkt: snel weer dicht.... hier heb ik geen zin in. Dat is dan voornamelijk administratie en zo. We zitten hier alleen nog met *het grote mysterie* van de verdwenen zoutmolen en het verdwenen dekbedovertrek. Voor de rest hebben we alles wel

teruggevonden. Yente riep met regelmaat verrast bij het zien van iets uit een doos: Hé mama, dat hadden wij ook in ons vorige huisje

Vanmiddag komt de nieuwe bank, salontafel, tv kastje en een kastje voor Yente's kamer. Allemaal online gekocht bij de IKEA. Ik ben erg benieuwd, dan kunnen we de woonkamers ook inrichten. Daarna nog op zoek naar een kastje hier en een tafeltje daar, maar dan zijn we een heel eind.

En dat in iets meer dan 2 weken. Daarnaast hebben we natuurlijk éven ons rijbewijs gehaald, zijn de nieuwe auto's er die geregistreerd en verzekerd zijn, hebben we een huisarts gevonden, hebben het lokale zwembadje uitgetprobeerd en de speeltuinen, hebben blueberry's geplukt bij de Apple Crest Farm iets verder op in de straat, hebben een goede bakker gevonden met (voor Amerikaanse begrippen) goed brood, hebben een echte hotdog gegeten, zijn de buxusbollen gesnoeid, zijn we Boston in geweest, hebben Hille's collega te eten gehad, hebben we gezwommen in een natuurpark een half uurtje hier vandaan en nog veel meer!!!! En dat in 2 weken!!! Jeetje.

Maar we hebben natuurlijk ontzettend goede hulp aan opa en oma. Bij hun stroomde het zweet ook met regelmaat over de rug.

En weet je wat veel tijd kost, boodschappen doen. In vreemde grote supermarkten op zoek naar de dingen die wij gewend zijn te kopen. En doordat we geen levensmiddelen mee konden verhuizen, moet er dus ook weer heel wat aangeschaft worden. Van die dingen die je altijd in huis hebt: olie, azijn, ketchup

We komen er aardig uit en ik heb zelfs al een kortingskaart van de dichtstbijzijnde winkel. We horen er helemaal bij! Het is hier trouwens duur. Had ik niet verwacht. Een pond gehakt, betaal je zo 7 dollar voor en ik wilde verse spinazie maar dat kostte me ook ruim 8 dollar, voor ons zessen. Cola, ja dat is goedkoop en de steaks, die zijn ook niet duur. Maar een flesje wijn heb je niet onder de 8 dollar. Ik had verwacht dat het leven hier goedkoop zou zijn maar dat is niet zo. Boodschappen, verzekeringen, wijn, uit eten, die dingen zijn flink aan de prijs. Maar ach, picknicken Pawtuckaway Park is ook leuk! En het is misschien niet goedkoop maar ze proberen het je wel makkelijk te maken door bijvoorbeeld de drive through geldautomaat of de drive through apotheek om je receptjes op te halen (24 uur per dag). Je hoeft de auto niet uit. En dat is bij velen wel te zien, tjonge wat een

kilo's Amerikaans vet hebben we gisteren gezien bij het meertje waar we waren!!

Vanmiddag moeten de meiden naar school voor een screening. Lian loopt te stuteren door het huis, want ... ik ga naar school!!!! Yente wordt dan een beetje stil en je ziet haar denken: ik wil niet naar school. Maar ach, Yente hoeft maar 2 1/2 per dag naar school! Ik heb net genoeg tijd om me te douchen en aan te kleden en ze is weer thuis. Het enige waar Lian zich dan wel een beetje druk om maakt is die bus, de schoolbus. De eerste week brengen we ze naar school maar daarna zijn we van plan de meiden met de bus te laten gaan. Het is maar een kippeneindje maar zo gaat dat hier. Maar dat zien we wel. Ik word misselijk als ik aan maandag denk, als de school begint Ben blij dat Lian

zo enthousiast is want ik ben iets minder enthousiast.

De laatste vakantiedagen zijn dus aangebroken voordat ons nieuwe gewone leven start. Hille naar zijn werk, kindjes naar school en ik zingend "I want to break free" met mijn loodzware, onhandelbare Hoover door de kamer. Bij Freddy Mercury zag het er zo soepeltjes uit. Ik oefen nog wel even door. Wat me veel tijd gaat schelen hier, is het doen van de was. Mijn wasmachine in Spanje deed 2 1/2 uur over een wasje, waarna het nog een uurtje of 2 de droger in ging en voilà, het beddengoed kon weer het bed op. Hier... de machine is binnen 50 minuten klaar (bonte was in 35 minuten) vervolgens een half uurtje in de droger en voilà al het beddengoed van alle bedden zijn schoon en droog.

Ze zijn niet alleen snel maar ook héél groot. Het lijken wel van die professionele machines.

Wat het leven hier ook een heel stuk makkelijker maakt is het hebben van een Amerikaans rijbewijs. Het rijbewijs is hier tevens je ID kaart. Vorige week probeerden we een mobiel voor mij te kopen. Denk maar niet dat dat lukte. We moesten op 6 verschillende manieren aantonen dat we waren wie we zijn en dat we hier ook echt woonden. Nu hadden we al die onuitgepakte dozen met papier rotzooi nu net niet bij ons, dus uiteindelijk is Hille met stoom uit zijn oren de winkel uitgelopen. De auto registreren ging ook niet want dan had je je rijbewijs nodig, een kortingskaart aanvragen bij de Amerikaanse Gamma ging ook niet want je moest bewijzen dat je hier woont (adres staat op rijbewijs) etc, etc. En vooral die auto was een stok achter de deur. We hadden 20 dagen de tijd om hem te registreren anders waren die tijdelijke platen verlopen. En sowieso mochten we maar 60 dagen rondrijden met ons Nederlands en Spaans rijbewijs. En als er iets is wat je hier nodig hebt, dan is het wel een auto. Openbaar vervoer is er vrijwel niet.

Toch zijn we met de trein naar Boston geweest. 5 keer per dag gaat er een trein, heen en weer. Je moet van te voren, via internet kaartjes kopen want als alle stoelen bezet zijn dan is de trein vol. En tja met een beetje pech gaat de volgende trein pas weer 4 uur later! Maar wij hadden kaartjes, en we hebben de trein niet gemist, dus werden we comfortabel (jammer van die ijsskoude airco) in iets meer dan een uur naar Boston gebracht. In Boston zelfs is een metro, dus daar kom je wel verder. Volgende keer proberen we het met de auto, kijken hoe dat gaat.

Het is een grote ontdekkingsreis voor ons hier maar gelukkig hebben we al veel leuke dingen ontdekt voor ons en voor de kinderen. Lian en Yente zijn ook iedere keer weer enthousiast als we wat gaan doen, of het nou blueberry's plukken is, 5 km door Boston struinen of naar de speeltuin. En als ze thuis zijn, spelen ze en spelen ze nog een beetje meer. En aan het eind van de middag tv, Disney Junior wat 24 uur per dag doorgaat. Wat een feest. Nee, de meiden zijn ongelooflijk lief sinds we hier zijn(daarvoor ook hoor). We hadden natuurlijk steeds weinig tijd voor ze de afgelopen weken maar ze hadden genoeg aan elkaar

en aan hun herontdekte speelgoed, wat ze ruim 6 weken niet hadden gezien.

Goed, genoeg van jullie tijd gepakt met onze belevenissen hier. Ik mail snel weer. Ik denk vaak als ik iets zie of hoor, oh, dat moet ik op de mail zetten, zo grappig of typisch of raar. Maar ja, dan zit je hier en dan weet ik het niet meer. Komt nog wel, de volgende keer.

Heel veel liefs van ons aan de overkant!

Xxx Mariska.

31-8-2012

De eerste dagen in Exeter.

Lieve allemaal,

De eerste week school zit er op. Een kort weekje want we hebben nu een lang weekend vanwege Labour Day. Op Yente's huiswerk-overzicht stond dat ze met een volwassene moest praten over de betekenis van Labour Day . Uuhhhhhh zoeken we op. Dat Yente 'huiswerk' heeft is niet zo verwonderlijk, ze gaat namelijk maar tot 11 uur naar school!!! Tweeënhalf uur, wat kan je doen in tweeënhalf uur? De dag beginnen en de dag weer afsluiten, niet veel meer dan dat. School begint hier met K5 (=groep 2) dus haar klasgenootjes zijn nu voor het eerst naar school. Deze week startten ze dan ook heel voorzichtig op. Maandag een uurtje en mocht mama er bij blijven en vervolgens is Yente woensdag nog een ochtendje geweest. In Spanje ging ze de afgelopen 2 jaar, fulltime naar school dus is het een aardige achteruitgang. Ja, Yente vindt het nu wel goed klinken maar ik denk dat ze zich best gaat vervelen alleen met mama thuis. En voor mama is het ook even slikken.....

En wat was Lian opgewonden omdat ze maandag eindelijk naar school mocht. Huppelend met dansende staartjes ging ze maandag naar school en dinsdag en woensdag en donderdag ... En iedere dag kwam ze enthousiast thuis met verhalen over vriendinnetjes die ze had gemaakt. Ze vertelde dat ze in de

bathroom tijdens het handen wassen had gevraagd aan een meisje of ze haar vriendinnetje wilde worden. En nu zijn ze vriendinnen. Nee, ze hebben nog niet met elkaar gespeeld maar ze zijn wel vriendinnen. En op de speelplaats heeft ze een ander vriendinnetje waar ze iedere dag mee speelt. Die dappere Lian, ze vindt het de normaalste zaak van de wereld dat ze nu al naar haar derde school gaat. Hopelijk kan ze hier wat langer blijven dan op de vorige scholen.

Zojuist zijn mijn ouders vertrokken. Wat hebben ze hard gewerkt hier, dozen uitpakken, plankjes ophangen, schoonmaken, opruimen, op ontdekking uit, maar nu is het voor hun tijd om naar huis te gaan. Het voelt net zoals de allereerste keer. Mijn ouders hadden mij geïnstalleerd in mijn zolderkamertje van nog geen 3 bij nog geen 3 ½ meter, in het studentenhuis aan de Schroeder van der Kolkstraat 13 bis in Utrecht. En daar zat ik dan, moederziel alleen. Wat voelde ik me op dat moment eenzaam, vreselijk! Maar toen is het goed gekomen, en het zal nu ook allemaal vast weer goed komen. Dat vervelende gevoel schud ik van me af, ik plak een glimlach op mijn gezicht en ga ten strijde... Exeter, here I come!

Liefs,

Mariska

6-9-2012

Toch in Europa?

Eigenlijk verschilt het hier niet eens zo met Nederland. Het is groen, bossen met sparren, kastanjes en eiken, veel beekjes, riviertje, vijvers en meren, de zee heeft eb en vloed en het is hier redelijk plat. Exeter doet me denken aan een dorp op de Veluwe met z'n vrijstaande huizen en keurig gemaaide gazonnetjes er omheen. Alles is open, geen muren om de tuin en geen luiken voor de ramen. Spanje daarentegen was heel anders. Iedereen sluit zich op achter hoge muren die begroeid zijn met de meest prachtig bloeiende planten, Jasmijn, Bougainville en met wuivende palmbomen in de tuin. Niet alleen de natuur is daar heel anders, ook het hele levensritme. Verjaardagsfeestjes voor de kids zijn tot acht uur zodat ze dan mooi vóór het avondeten thuis zijn (?!?!). Mijn

kinderen liggen om acht uur in bed! En probeer in Spanje maar eens om zeven uur een restaurant te vinden dat open is. Hier kan je al om vijf uur terecht als je wil.

Het gevolg is dat ik een beetje in de ontkennende fase ben. Nu ben ik me er van bewust dat we ons dit huis op de Veluwe nooit zouden kunnen veroorloven, maar we creëren hier toch een stukje Nederlands grondgebied. Het is natuurlijk ook een vreselijk domme ruil geweest, toen, Suriname voor Nieuw Amsterdam. Nu pakken we weer een klein stukje terug. Je struikelt hier in huis over de oer Hollandse dingetjes, Hollandse molens, Nijntje, Blond Amsterdam. In de supermarkt hebben we karnemelk gevonden, Dutch Wind Mill koekjes, grote potten appelmoes, boerenkool(!) en oh hoe vreselijk verslavend, bastogne koekjes. Amerika is ver weg.

Alhoewel ... waren die Amerikaanse orkanen die over het zuiden van Amerika raasden altijd heel ver van mijn bed, gisternacht joeg een restantje van orkaan Isaac over ons huis. En hield ik me nooit met de Amerikaanse politiek bezig, eergisteren hebben we live de toespraak van Michelle Obama zitten kijken. En als ik door de straat rij, staan overal borden in de tuin voor de hier zeer populaire Romney en één dappere buurman stemt duidelijk op Obama. Je kan er niet om heen, ze zijn dol op de verkiezingen. Men zegt dat politiek de op één na meest beoefende indoor sport is in de winter. Toch eens even uitzoeken wat dan de meest beoefende indoor sport is, misschien dat ik dat wel leuk vind.

Nu zijn de verkiezingen in Nederland ver van mijn bed. In Spanje keken we altijd gewoon naar het NOS journaal met natuurlijk het weerbericht. Maar wat hebben we hier aan de weersvoorspellingen voor Europa.

Vanaf volgende week maandag gaan de meiden met de schoolbus naar school. Een grote stap voor onze integratie in Amerika..... We zijn toch echt hier.

Liefs, Mariska

9-9-2012

Barak Obama

Zo, weer lekker op dreef zo te lezen.

Wij hebben onze eerste echte week achter de rug en ik ga volgende week praten op school of Yente niet hele dagen naar school kan. Ze verveelt zich dood thuis met mama.

Het is hier eindelijk een beetje afgekoeld. Gisteren was het tegen de 30 graden en super vochtig. Pfff. Ik heb toch nog maar ventilatoren gekocht voor de kamers. Eigenlijk vanaf we de dekbedden op bed hebben gegooid, is het bloedje heet 's nachts. Aan het eind van de week wordt het weer rond 28 graden!

Vrijdag was ik te laat om Lian op de te halen! Gelukkig was Hille thuis. Jeannine en ik stonden namelijk in de file omdat Barak Obama langs kwam!!! Zomaar, in het echt. We stonden bijna vooraan en konden de stoet goed zien. Bijzonder om op het zelfde verkeersplein te zijn met de machtigste man van de wereld! We wisten wel dat hij in Portsmouth was, en we zaten er al over te geinen dat we hem misschien wel tegen zouden komen, en ja hoor daar was hij. Natuurlijk hebben we niet meer gezien dan geblindeerde limo's, maar toch. Zoals je weet zijn ze hier enorme Romney fans, maar ik hoop dat Obama wint.

Ik ga zo even rennen. Ik wilde het gisteren doen maar toen was het 's ochtends al 25 graden en heel vochtig. Nu is het 17 graden, heerlijk! Vanmiddag gaan we even naar het strand, is Hille nog helemaal niet geweest.

Liefs, Mariska.

25-9-2012

Nederlandse school

Eindelijk heb ik deze week de formulieren voor de Nederlandse School in Boston ingevuld. Eigenlijk hadden ze daar al 3 weken geleden moeten beginnen, maar het was allemaal zoveel in een keer. Eerst onze draai vinden op de gewone school en dan gaan we weer verder. En we hebben inmiddels onze draai aardig gevonden, het voelt allemaal al best gewoon en vertrouwd. Lian en

Yente worden 's morgens met de grote gele schoolbus om kwart over 8 voor de deur opgehaald. We zitten aan het einde van de route dus zijn ze zo op school. 's Morgens een groot voordeel, aan het einde van de route, maar 's middags een groot nadeel. Ze kwamen pas tegen 4 uur thuis helemaal door elkaar geschud. Als ik ze ophaal zijn we om kwart over drie thuis en hebben ze om 4 uur het huiswerk af!

Yente is gestart met een extended day program en gaat nu ook tot 15.00 uur naar school. Tweeënhalf uur school per dag is toch niks??! Gelukkig had ze slecht genoeg gescoord bij de screening (meer als gevolg door algehele verwarring, spanning, verlegenheid en onwil) waardoor is ze een perfecte kandidaat is voor dit programma dat gericht is op kinderen met een taalachterstand. Ook Lian is in een speciaal programma geplaatst voor kinderen met een 'reken- of leesprobleem'. Nu kan Lian prima lezen maar begrijpend lezen, vooral als gevolg van haar beperktere Engelse vocabulaire, is wat anders. En alle hulp die ze krijgen (gratis en voor niks, dus kom maar op!) is meegenomen. Daarnaast krijgen beide dames ook nog eens dagelijks extra Engelse les voor kinderen met een andere taal als eerste taal.

Op het formulier van de Nederlandse school moesten we invullen wat onze verwachtingen waren ten aanzien van het Nederlandse taalniveau (incl. lezen en schrijven) van de kinderen.¹ het Nederlandse taalniveau gelijk met de schoolkinderen in Nederland; 2 een achterstand in de Nederlandse taal oplopend tot maximaal 2 jaar; 3 Nederlands als tweede taal.

Ik moest hier echt even over nadenken. Natuurlijk wil ik dat het Nederlands op hetzelfde niveau is als kinderen in Nederland. Maar kan ik dat wel eisen van onze kinderen. Lian zou nog wel kunnen, maar Yente die al zo veel moeite heeft met talen? En is het wel nodig? Gaan ze in Nederland naar school? Natuurlijk blijft Nederlands een super belangrijke taal voor ze maar over een tijdje zal het Engels het Nederlands inhalen. Het Engels gaat in ieder geval met sprongen vooruit

"Mama, dit is hard." Zei Yente laatst terwijl ze probeert haar tiggertje een T-shirts aan te trekken. "Hoezo hard? Die knuffel is hartstikke zacht. Oh, je bedoelt moeilijk!" In de klas zijn ze de letter M aan het oefenen. "M voor mama, M voor mouse, M voor moon, M voor brievenbus." Dat laatste werd aarzelend gezegd met een grote frons, want dat klinkt toch wat gek. "Ah, mailbox!"

In Spanje was het thuis ten strengste verboden Engels te praten, thuis wordt er Nederlands gesproken, althans volgens Lian. Gisteren vertelde Lian aan tafel over haar dag op school: "De Chrysalis werd roundgepassed en het turned dark black. Hoe zeg je dat ook al weer in het Nederlands, dark? Oh ja, donker black. Oh en ik heb extra homework. Ik moet een oaktree vinden" Oaktree, oaktree, ah een eik, dat is te doen, die staan hier in de tuin. "En ik moet eekhoorns zoeken" Precies op dat moment rennen twee eekhoortjes van tak naar tak, hoog in de eik. "En, wat moet je daar dan mee doen?" "Meenemen naar school". Uhhhh?!! "Nee mama, een acorn!" Ah, eikeltjes.....

Het wordt de hoogste tijd voor Nederlandse School....

Groetjes, Mariska

13-10-2012

Happy Fall

De Amerikanen vieren alles, Thanks Givings, de 100ste dag op school, winter, lente, zomer

... en nu de herfst. En de natuur viert het met ons mee. Het is hier prachtig op het moment. De bomen kleuren van geel naar oranje naar vuurrood. Spectaculair. Drommen mensen trekken in de weekenden vanuit het zuiden hier naar toe om de natuurpracht te aanschouwen, het is "leaf peeping season" in New England.

De attributen voor de herfst zijn pumpkins, maisstengels en appels. In onze omgeving zijn veel fruittelers die voor het publiek open zijn. Twee kilometer verderop in onze straat in de Apple Crest Farm, waar het ieder weekend vol met mensen is voor hun Harvard Festival. Er is (country)muziek, je kan zelf appels plukken, pumkins rapen en met een paard met wagen kan je een rondje door de boomgaard maken (hayride). De Appel Crest Farm is de grootste en oudste appel fruitteler van New Hampshire en de oudste nog steeds continue opererende van Amerika (weet je dat ook maar weer).

Van de wereldstad Barcelona naar het plattelandsvermaak in de US. Best een overgang.

Zowel Lian als Yente zijn afgelopen tijd op fieldtrip geweest naar een Farm in de buurt. Grote pret als die kinderen in de boomgaard vrijgelaten worden waar ze zelf appels mogen plukken. En een appel direct van de boom geplukt smaakt wel heel erg lekker! Op

een gegeven moment had ik zoveel appels in huis dat ik als Super huisvrouw maar een appeltaart ben gaan bakken. Maar ja, een koopmansmixje heb je hier niet. Dus een recept op internet gezocht én gevonden. Helaas heb ik geen weegschaal, dus moest ik aan het rekenen. Goed, 250 gram bloem.... Hier rekenen ze in ounces en cups en gelukkig kwam met de verhuizing een ½ cup maat te voorschijn. Op het pak stond dat een ¼ cup 30 gram is. Even rekenen. Oven voorverwarmen op 170 graden celcius. Hier gebruiken ze Fahrenheit. Even rekenen. Hoeveel weegt eigenlijk 1 theelepel suiker Zoeken we op en even rekenen. De Ipad met recept stond voor mijn neus, het uitgebreide omrekenprogramma op de laptop stond gebruiksklaar op de bar met daarnaast mijn telefoon die ik als rekenmachine gebruikte Resultaat van de vers geplukte appels gecombineerd met hogere wiskunde... een heerlijke Dutch Applepie! De herfst smaakt heerlijk. Maar de herfst is ook hard werken. Gisteren heb ik wat blaadjes weg geharkt. Wat een werk, zweet op de rug, brandende armen, blaren op mijn handen en toen ik om keek zag ik een klein paadje schoon zonder blaadjes. Was dat alles??? En vanmorgen zag je er helemaal niets meer van. Leuk als exercise maar verder redelijk nutteloos. De bomen zijn nog lang niet kaal. En daarbij komt dat onze tuin nogal groot is, we redden het hier niet met een harkje. Ons, voor Hollandse begrippen, landgoed is in totaal geloof ik 2 acre en dat is 8000 m2. De helft daarvan is een ondoordringbaar bos. Toen we hier net woonden zijn mijn moeder en ik nog wel eens op expeditie geweest. Zodra we 1 voet in ons donkere bos zetten vielen de bewoners (muggen) ons massaal aan. Struikelend over takken, de benen geschaafd aan scherpe struikjes en onder de jeukende muggenbulten kwamen we er bij de burens weer uitrollen. Niet echt een succes! Binnenkort ga ik het nog maar eens proberen, met een lange broek, dikke trui en stevige schoenen aan. Nu beperk ik me maar tot de tuin waar Yente en ik de Hollandse bloembollen dit weekend hebben geplant!

Liefs Mariska.

2-11-2012

Sandy

We hadden ons goed voorbereid op Sandy, extra eten, extra batterijen, hout, water en de kinderen kregen hun eigen zaklamp voor als de stroom uit mocht vallen. 's Morgens begonnen de

stroomdipjes al, best spannend. Zaterdag en zondag hadden we al telefonische alert berichten gekregen van de 'autoriteiten' dat Sandy in aantocht was, dat we binnen moesten blijven en dat we ons moesten voorbereiden op stroomuitval. De scholen waren gesloten, bedrijven gingen vroeger dicht en Trick or Treat voor Halloween zou niet op dinsdag maar op zondag zijn.

Onze eerste Halloween in Halloweenland was overigens een belevenis op zich. Het was duidelijk stilte voor de storm en gewapend met een grote tas gingen de kinderen de huizen langs. In Nederland heb je natuurlijk Sint Maarten, maar dan moet je nog een liedje zingen voordat je iets lekkers krijgt. Met Halloween niet, gewoon Trick or Treat zeggen en je krijgt snoep, natuurlijk wel even dank je wel zeggen. Makkelijker kan gewoon niet. Lian vond het maar een vreemd idee dat iemand haar zomaar snoep zou geven dus is ze tekeningen gaan maken, 20 stuks! Om uit te delen. Dagenlang heeft ze spookjes en pumpkins getekend en haar werk werd dan ook enorm gewaardeerd. Dit was de eerste keer in hun leven dat de mensen iets terug kregen voor hun snoep! We hadden een leuk wijkje uitgezocht voor trick or treating. Huizen waren versierd, mensen zaten al klaar op de veranda met grote schalen snoep. En als ze niet thuis waren stond er grote bak snoep buiten en de kinderen konden zelf pakken.

De volgende dag dus zaten de twee dametjes, gewapend met hun zaklamp, met een grote tas vol snoep in hun pyjama op de bank televisie te kijken. Met het open haardje aan, terwijl de wind om het huis waaide en de regen tegen de ramen sloeg, was het lekker knus en warm binnen. Je zou bijna niet in de gaten hebben dat er een megastorm een paar honderd kilometer ten zuiden van ons aan het huishouden was. De kinderen waren lichtelijk teleurgesteld dat de lichten aanbleven want ze wilden zo graag hun zaklampen uitproberen! Wij hebben hier geluk gehad en Exeter is er goed vanaf gekomen. Een paar bomen om, hier en daar een dag geen stroom maar dat was het dan ook wel. Dat kunnen ze in New Jersey en in New York niet zeggen. Wat een ramp! Er zijn minimaal 56 doden gevallen in de US, een vader en zoon verdronken in hun basement, een jong meisje omgekomen toen Sandy haar huis verzwolg, een vrouw geëlectrocuteerd toen ze in een plas water ging staan die onder stroom stond, twee kleine jongetjes van 2 en 4 vermist die uit de armen van de moeder werden geslagen door een golf..... En al die mensen die er zonder kleerscheuren vanaf gekomen zijn maar wel hun huis en alles wat ze bezaten kwijt zijn geraakt door het water of door brand. Vreselijk!

We hadden gepland om volgend weekend naar New York te gaan. Maar dat stellen we maar even uit.....

Heel veel liefs, Mariska

1-12-2012

Holiday season

Hallo allemaal,

De winter is in aantocht. Iedere nacht daalt het kwik onder nul en op dit moment komen er ieniemienie sneeuwvlokjes uit de lucht vallen.

The Holiday season is in volle gang. Die begint met Halloween dan Thanksgiving om vervolgens naar Kerst en Oud en Nieuw te gaan. Onze eerste echte Thanksgiving hebben we achter de rug. De dag verloopt ieder jaar hetzelfde. Zodra men opstaat gaat de tv aan om de Macy's parade in New York te kijken. Je weet wel, die parade met paradewagens en immens grote ballonnen die je wel eens in een film voorbij ziet komen. Het is een lange kleurrijke parade die een paar uur duurt. Verder wordt er ieder jaar kalkoen met vulling, aardappelpuree en cranberry saus met pumpkin pie als dessert. En tussendoor (of tijdens het eten aangezien in iedere kamer in een Amerikaans huishouden een tv staat) naar football kijken. We waren uitgenodigd bij een collega van Hille die ook de familie te ver heeft wonen om te bezoeken. De kalkoen was goed gelukt en het was gezellig. Maar echt een thanksgiving gevoel had ik niet. Volgend jaar gaan we in de herhaling en misschien zegt het me dan allemaal meer.

Net zoals in Nederland zich iedereen op de kerst stort zodra Sinterklaas zijn hielen heeft gelicht, zo is het hier na Thanksgiving. Kerstversieringen verschijnen, de ouderwetse lantaarns op de brug zijn met groen versierd met een grote rode strik, engeltjes bungelen aan de gevels, de etalages staan vol met kerstartikelen en de eerste tuinen zijn al verlicht met duizenden kleine lampjes. Om maar met een oer- Nederlandse woord te zeggen: Gezellig hoor!

We moeten ons nu echt gaan voorbereiden op de winter. De garage ligt inmiddels vol openhaardhout en in de tuin ligt nog een hele stapel en vanmorgen werd onze olietank aangevuld voor de